

Въ кафенето имаше разенъ свѣтъ.

Българи, евреи, чужденци; пушакъ, глъчки.

Огледътъ, който направи Кардашевъ, не му каза нищо ново. Сѣ тие разговори по дреболиитѣ на деньтъ и злодумства по политиката, сѣ тие плоски, лишени отъ изражение лица, и груби смѣхове, и спиртни погледи, и прозявки на лѣнивъ и непотрѣбенъ животъ. Тука дори и сатирата не би намѣрила храна. Той напраздно напъваше сичкото си внимание: нито една фраза отъ чуванитѣ не изобличаваше сериозенъ или съдържателенъ разговоръ. Плоскостъ и безцвѣтностъ. Единъ скандалъ билъ би поплодовитъ съ наблюдения поучителни, на психологически изводи.

Той допи пивото си плати и стана. Въ тая минута привлѣче слуха му единъ разговоръ на съсѣдната маса. Той чу слѣдующата частъ отъ него:

— Ама Григоровъ ли бе? Начо ли? — питаше единъ.

— Не, Симеонъ Григоровъ... Богъ да го прости! — отгворъ другъ.

— И тая нощъ? — питаше първий.

— Да, по три часѣтъ. Съ собствения си револверъ.

— А коя е причината на самоубийството?

На другата маса се раздадохъ глъчки, смѣхове, та Кардашевъ неможѣ да зачue продължението на разговора,

Той пакъ сѣдна, на една друга маса, — понеже мѣстото му на неговата бѣ заето вече, — съ намѣрение да разбере по-добрѣ трагедията, която се случи тая нощъ.

Той познаваше Симеона Григоровъ, самоубития. Момъкъ богатъ, образованъ, съ милъ характеръ и прѣлестни маниери. Защо се е самоубилъ въ тая ранна възраст?

— Безъ друго, тука се крие една вхтрѣшна трагедия, — помисли си Кардашевъ; — Григоровъ бѣ така добрѣ поставенъ въ обществато, обладаваше едно завидно положение — причината на отчаянното му рѣшение да прѣ-